

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vyhláseného konkurzu na majetok úpadcu: A., a. s., K., IČO: X., na odvolanie konkurzného veriteľa: S., a. s., C., IČO: X., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 09. 03. 2011, č. k. 4K 188/1999-437, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 09. 03. 2011, č. k. 4K 188/1999-437 Krajský súd v Košiciach schválil konečnú správu o vyúčtovaní správcu konkurznej podstaty tak, ako ju predložil správca konkurznej podstaty s úpravami: Pohľadávky proti podstate: odmena správcu konkurznej podstaty bude činiť 35 083 eur, pohľadávka veriteľa S. a. s., Bratislava v sume 6 637,48 eur - neuspokojuje sa. Oddelený veriteľ: veriteľ č. 28 – S. a. s. Bratislava – výtťažok činí 4 033 eur.

V odôvodnení uviedol, že podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 15. 12. 2009 predložil správca konkurznej podstaty súdu konečnú správu, ktorá bola vyvesená na úradnej tabuli súdu dňa 22. 12. 2009. Proti konečnej správe podal včas námietky konkurzný veriteľ S., a. s., ktorý poukazoval na to, že správca nesprávne určil výšku svojej odmeny, pretože postupoval v rozpore s ustanovením § 6 písm. a/ vyhlášky č. 493/1991 Zb., pokiaľ pri stanovení základu pri druhej zložke pre výpočet odmeny do tejto neodpočítal pohľadávky proti podstate a to konkrétne malo dôjsť k zníženiu o bankové poplatky a ďalšie náklady súvisiace s ich dosiahnutím. Ďalej namietal výšku hotových výdavkov, ktorých špecifikáciu považoval za nedostačujúcu a nepreskúmateľnú. Aj náklady na archiváciu považoval za

neprimerane vysoké ako aj náklady správy pri výpočte výťažku pre oddeleného veriteľa. Správca sa stotožnil s námietkami namietateľa týkajúcich sa výšky výpočtu jeho odmeny. Zo základu pre výpočet odmeny odpočítal sumu 507 eur, ktorú sumu trovila daň z úrokov. Súd sa stotožnil so závermi namietateľa, ako aj navrhovanou úpravou správcu s tým, že pri výpočte výšky odmeny mal byť jeho základ znížený o daň z úrokov v sume 507 eur. K ďalšiemu zníženiu o bankové poplatky však nedošlo, pretože vzhľadom k objemu finančných prostriedkov uložených v peňažnom ústave mu tieto neboli účtované. V dôsledku odvolania veriteľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach o dňa 23. 03. 2010, č. k. 4K/188/1999-413 o schválení konečnej správy zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z dôvodov rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že výpočet odmeny správcu v napadnutom uznesení je nepreskúmateľný, pretože nebolo zrejmé, akú sumu súd považoval za základ výpočtu odmeny, resp. ako k tejto sume došiel. Rovnako nebolo zrejmé, aké ustanovenie, ktorého predpisu a k akému dátumu účinnosti súd použil na výpočet tejto odmeny a napokon ako sa súd vysporiadal s námietkou veriteľa ohľadne odpočtu pohľadávok proti podstate. Vzhľadom na to, že prieskumné pojednávanie sa uskutočnilo dňa 25. 02. 2000, postupoval súd pri výpočte odmeny správcu podľa vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení vyhlášok č. 358/1996 Z. z. a 21/1998 Z. z.. Podľa § 6 citovaného právneho predpisu základ pre určenie odmeny správcu konkurznej podstaty tvorí suma, ktorá bola v konkurze získaná speňažením konkurznej podstaty, a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu, odmeny vyrovnacieho správcu tvorí suma, ktorá sa použila na uspokojenie veriteľov. Základom pre výpočet odmeny je príjem speňaženia, ktorý činí sumu 350 830 eur, ktorá suma je nesporná, a preto konkurzná odmena v zmysle § 7 vyhlášky, ktorou je 10 % činí 35 083 eur. Prvostupňový súd poukázal na skutočnosť, že správca si vo svoj neprospech do základu pre výpočet odmeny nezapočítal príjem podľa písmena b) vyhlášky určený pre uspokojenie veriteľov, ktorý tvoria úroky vo výške 5 065 eur, čo po odpočte činí 4 102,65 eur a čistý príjem za prenájom majetku v sume 101 982 eur. V takom prípade by však základ odmeny činil 456 914,65 eur a odmena správcu by činili 45 691 eur. Vzhľadom k tomu, že si správca uplatnil len sumu 35 083 eur, ktorá je absolútne nesporná vzhľadom na to, že základ pre výpočet odmeny tvorí len suma zo speňaženia majetku. Súd postupoval v súlade s vôľou správcu, i keď takýto postup bol v jeho neprospech s tým, že ušetrené prostriedky sa pripočítali v prospech konkurzných veriteľov na úhradu nákladov na oddelené uspokojenie. Odvolateľ si ešte pred prejednaním konečnej správy uplatnil u správcu nárok proti podstate za nezaplatené dane z príjmov od právneho predchodcu, t. j. Daňového úradu Michalovce vo výške 6 637,48 eur. Uvedenú pohľadávku

správca v plnom rozsahu uznal. Vzhľadom na to, že na jej uspokojenie nie sú ďalšie finančné prostriedky, súd ju pojal do zoznamu pohľadávok proti podstate ako neuspokojenú, pričom aplikoval právny režim ZKV v znení novely č. 12/1998 Z. z., a to s prihliadnutím na prechodné a záverečné ustanovenia § 70 ZKV. K výdavkovej časti nákladov proti podstate uviedol, že dôvody odvolania konkurzného veriteľa ohľadom vysokých a neprimeraných nákladov sú nekonkrétne a nepodložené, z ktorého dôvodu nie je možné vyvodit' pochybenie súdu. V priebehu dokazovania oproti pôvodnému stavu nedošlo k zmene okolností, práve naopak správca predložil ďalšie listinné dôkazy, ako zmluvu o úschove spisovej registratúry, faktúru ako aj zdôvodnenie jednotlivých položiek, ktoré považoval súd za dostačujúce.

Proti tomuto uzneseniu sa odvolal konkurzný veriteľ S. a. s. a žiadal aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p., § 205 ods. 2 písm. b) O. s. p., a § 205 ods. 2 písm. d) a f) O. s. p. Uviedol, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s námietkou týkajúcej sa nepreskúmateľnosti hotových výdavkov vo výške 6 630 eur. Skonštatoval len, že správca predložil písomné materiály týkajúce sa hotových výdavkov a súd sa stotožnil s výdavkovou časťou konečnej správy tak ,ako bola predložená správcom. Taktiež sa súd nedostatočne vysporiadal s námietkou proti výške výdavkov na archiváciu vo výške 56 430 eur. Správca síce predložil písomné materiály týkajúce sa nákladov na archiváciu, nezdôvodnil však, na základe čoho považoval tento výdavok za účelne vynaložený. Správcom predložená zmluva o archívniectve spolu s faktúrou nepreukazuje účelnosť a primeranosť týchto výdavkov. Nebolo preukázané koľko má správca zamestnancov, keďže podľa vyjadrenia podstatnú časť tvoria personálna a mzdová agenda. Taktiež súd neskúmal akým spôsobom správca uskutočnil výber archívnej spoločnosti, resp. či spoločnosť s ktorou uzavrel zmluvu o úschove spisovej registratúry mala najvýhodnejšiu ponuku. Vzhľadom na nedostatočné vysporiadanie sa s uvedenými námietkami považuje odvolateľ rozhodnutie prvostupňového súdu v tejto časti za nepreskúmateľné. Prvostupňový súd sa taktiež nezaoberal námietkou odvolateľa týkajúcou sa výdavkov na kancelárske potreby v sume 3 544 eur a nájomné v sume 37 555 eur, ktoré sú nepreskúmateľné z dôvodu opakovaného zaradenia nákladovej položky softvér. Súd sa taktiež nezaoberal námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti „nákladov správy“ vo výške 15 185 eur uvedených na str. 9 konečnej správy v časti „výpočet výťažku pre oddeleného veriteľa podľa § 28 ods. 2 ZKV“ ako ani námietkou

nepreskúmateľnosti „výdavkov správcu“ vo výške 2 368 eur. Odvolateľ má za to, že z vyjadrenia správcu zo dňa 12. 05. 2010 vyplýva, že „náklady správy“ vo výške 15 185 eur obsahujú aj výdavky správcu, ktoré sú však odpočítateľnou položkou až v konaniach začatých od 01. 08. 2000. Keďže správca zaťažil výťažok pre oddelených veriteľov aj výdavkami správcu, došlo k nesprávnemu výpočtu výťažku pre oddelených veriteľov, ktorú skutočnosť v konaní namietal. Vzhľadom na uvedené odvolateľ žiadal odvolací súd, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Správca konkurznej podstaty sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že k námietke o nepreskúmateľnosti hotových výdavkov vo výške 6 630 eur uviedol, že keďže má kanceláriu v Košiciach a sídlo úpadcu je v Michalovciach bol nútený vycestovať do sídla úpadcu. V priebehu konania uskutočnil cca 400 ciest, s ktorých vyúčtoval cca 250. Nevyúčtoval predovšetkým cesty týkajúce sa len bežnej správy majetku. K námietke proti výške výdavkov na archiváciu uviedol, že v zmysle zákona o archivácii a skartácii sa písomnosti archivujú 45 rokov a preto bola táto položka najvyššia. Počet archivovaných spisov je uvedený v prílohe faktúry za služby archivácie. K námietke výdavkov na kancelárske potreby vo výške 3 544 eur a výdavkov na nájomné vo výške 37 555 eur uviedol, že tie boli pojmovo nepresne uvedené ale išlo o skutočné náklady. Kancelárske potreby zahŕňajú výdavky na nákup tonerov do tlačiarne, kancelárskeho papiera, kopírovacích služieb a poštovného v priemere 38 eur mesačne. Zhruba 1 732 eur tvoria výdavky vynaložené na kopírovacie služby – výdavky na kopírovacie služby – príprava podkladov pre znaleckú organizáciu na vypracovanie znaleckých posudkov – 293 spisov týkajúcich sa nehnuteľných a huteľných vecí a 121 spisov pohľadávok z obchodného styku. Nákup kancelárskeho papiera cca 1 417 eur - spotrebovaného najmä na vyhotovenie faktúr nájomníkom (92 nájomníkov) upomienok a výziev dlžníkom a na mzdové uzávierky. Položka nájomné zahŕňa predovšetkým výdavky na prenájom kancelárskych priestorov v sume 870 010 Sk a účtovného softvéru 261 363 Sk. K námietke „nákladov správy“ vo výške 15 185 eur uviedol, že je neopodstatnená, lebo spočíva v podieľaní sa oddeleného veriteľa na nákladoch správy cca 4,47 %. (náklady spojené s prenájomom kancelárie a softvéru, kancelárske potreby, poštovné, poistenie majetku, telefónne poplatky, spotreba energie, podiel na mzdových nákladoch a nákladoch na úschove písomností). Namietané položky v konečnej správe sú oprávnené, sú riadne evidované v účtovníctve a boli reálne vynaložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v medziach dôvodov odvolania a dospel k záveru, že odvolanie konkurzného veriteľa nie je dôvodné.

V konečnej správe z 15. 12. 2009 (č. l. 367) je určená suma na uspokojenie veriteľov vo výške 36 675 eur. Táto suma bola vypočítaná, tak, že od sumy príjmov vo výške 472 151 eur bola odpočítaná suma výdavkov v sume 435 476 eur, kde odmena správcu bola určená vo výške 35 590 eur. Proti konečnej správe podal konkurzný veriteľ S. a. s. námietky, kde namietal nepreskúmateľnosť hotových výdavkov, výdavkov na archiváciu, výdavkov na kancelárske potreby a nájomné, nákladov správy a výdavkov správcu.

Podľa ustanovenia § 29 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní správca podáva súdu správy o speňažovaní majetku podstaty. Konečnú správu spolu s vyúčtovaním svojej odmeny a výdavkov predloží súdu po speňažení majetku podstaty. Súd preskúma konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov, odstráni po vypočítaní správcu zistené chyby, alebo nejasnosti a upovedomí o konečnej správe a vyúčtovaní úpadcu a konkurzných veriteľov (§ 29 ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní).

Podľa ust. § 29 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní konečnú správu a vyúčtovanie prejedná súd na pojednávaní a rozhodne o nej uznesením.

K odvolateľom namietanej nepreskúmateľnosti hotových výdavkov, výdavkov na archiváciu, výdavkov na kancelárske potreby a nájomné, nákladov správy a výdavkov správcu je potrebné uviesť, že nepochybne tak ako je povinnosťou správcu konkurznej podstaty postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou, je tiež povinnosťou konkurzného súdu preveriť účtované výdavky. Dôvody odvolania konkurzného veriteľa, smerujúce k splneniu uvedených povinností, sú veľmi všeobecné (vysoké a neprimerané náklady), nekonkrétne a tiež nepodložené, z ktorého dôvodu na ich základe nie je možné vyvodit' pochybenie súdu prvého stupňa. Pre úplnosť treba však uviesť, že hotové výdavky, ako i ostatné uvedené výdavky boli konkretizované a zdokumentované správcom konkurznej podstaty.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver.

Vzhľadom na vyššie uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre potvrdenie uznesenia o schválení konečnej správy, preto napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1,2 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 12.septembra 2011

Mgr. Eubomíra Kúdelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková